

Рум рӯъёро барқарор мекунад — Шумораи ёздаҳ

*Фаҳмидани татбиқи сегонаи нубувват: 11 сентябри соли 2001 ва
раванди ниҳоии санҷиш барои адвентизми Лоудикиян*

Jeff Pippenger
2024-08-30

Ҳамон тавре ки 11 августи соли 1840 қоидаҳои аз ҷониби Миллер қабулшударо тасдиқ кард, пас аз 11 сентябри соли 2001 барои онҳое, ки омодаи дидан буданд, ошкор гардид, ки усулҳои нубувватие, ки Future for America қабул намудааст, ҳамон методологияи ҳақиқии библиявии борони охирин аст, чунон ки дар боби бистухаштуми Ишаё баён шудааст. Татбиқи хатти ислоҳот бар хатти ислоҳот, чунон ки дар таърихи муқаддас нишон дода шудааст, собит намуд, ки 11 сентябри соли 2001 такрори 11 августи соли 1840 буд.

Дида шуд, ки чунон ки ғариштаи қудратманди Ваҳй боби даҳум дар соли 1840 нозил шуд, Ё нузули Худро дар соли 2001 намунавӣ нишон дод. Ҳар ду ғаришта дар ҳоле нозил шуданд, ки пешгӯие дар бораи Исломи ба иҷро мерасид. Сипас он ҳаракат, вақте ки мардону занон ба муассирии он методология посух доданд, рушд ёфт. Роҳбарияти адвентизми рӯзи ҳафтуми Лаодикия дар замони интиҳо, дар соли 1989, канор гузошта шуд, ва акнун он калисо ба раванди ниҳоии озмоиши худ ворид гардид, дар ҳоле ки Худованд ба баргузидани ҳаракати ғариштаи сеюм оғоз намуд, то суҳангӯёни рӯзҳои охирини Ё бошанд.

Яке аз қоидаҳои асосӣ дар миёни қоидаҳое, ки барои айёми охир дода шуданд, татбиқи сегонаи нубувват буд. Махсусан дар он вақт, татбиқи сегонаи се-воӣ чунон буд, ки воқеаи 11 сентябри соли 2001-ро ба таври бисёр равшан таъйид мекард. Вақте ки он ҳақиқат бо сидқ таҳқиқ карда шуд, касоне ки дар он вақт ба сӯи «роҳҳои қадим»-и Ирмиё роҳнамоӣ мешуданд, бо дилҳое, ки ҳақиқатро мечустанд, иҷрои нубувват, ҳамроҳ бо эътибори қоидаҳои тафсири нубувӣ, ки аз ҷониби ҳаракати ғариштаи сеюм пазируфта шуда буданд, ҳамчун дуруст шинохта шуд.

Дида шуд, ки фаҳмиши дурусти пешоҳангон оид ба таърихи воӣи аввалини боби нӯҳуми Ваҳй исломро ифода мекард. Дида шуд, ки пайғамбари қозиб Муҳаммад подшоҳи он таърих буд. Дар он таърих ислом ба Империяи Рум ҳамла меовард, ва шеваи ҷанги он ба таври махсус ҳамчун зарбаи ногаҳонӣ ва ғайриҷашмдошт муайян гардида буд. Дар ин робита фаҳмида мешуд, ки худӣ шеваи ҷангии ислом решаҳои этимологии вожаи «қотили пинҳонӣ»-ро фароҳам овардааст. Дар он таърих ислом ба лашкарҳои Рум осеб мерасонд, ва он давра зерӣ хатти нубуввати замони ясаду панҷоҳсола ба поён мерасид. Вақте ки он нубуввати замони 27 июли соли 1449 ба анҷом расид, нубуввати замони ва таърихи воӣи дуюм оғоз ёфт.

Он боз як пешгӯии замони сесаду наваду як солу понздаҳрӯзаро оғоз намуд, ки 11 августи соли 1840 ба анҷом расид. Дар он таърих ҳокиме, ки қори пешгӯёнаи Исломо намояндагӣ

мекард, Отмон буд, ки дар таърихи войи аввал ба василаи Муҳаммад рамзӣ нишон дода шуда буд. Боби нӯҳум мегӯяд, ки дар таърихи войи дуюм, Ислон лашкарҳои Румро хоҳад кушт. Онҳо ҳамоно тарзи ҷангро идома медоданд, ба таври ногаҳонӣ ва ғайриҷашмдошт ҳамла мекарданд, вале дар он таърих борут бори аввал ихтироъ ва ба кор бурда шуд; пас, войи дуюм тарзи ҷангери намоёндагӣ мекард, ки бо ҳамлаи ногаҳонии қотил рамз ёфтааст, илова бар он ки моддаҳои таркандаро низ дар бар мегирифт.

Дар 11 сентябри соли 2001 войи сеюми Ислон ногаҳон бо маводи тарканда ба лашкарҳои рӯҳонии Рум зарба зад. Он воқеа оғози ҷандин хатҳои ҳақиқати нубуввати роишод дод, аммо равшан буд, ки он бар ду шӯҳиди пешинаи войи якум ва дуюм бунёд ёфта буд. Он воқеа ба таври равшан роишод дод, ки ҳамоно тавре ки тавонмандсозии таърихи миллериш дар 11 августи соли 1840, вақте ки нубуввати Ислон дар бораи войи дуюм ба иҷро расид ва фариштаи Ваҳӣ боби даҳум нузул кард, сурат гирифта буд, ҳамоно тавр, вақте ки нубуввати Ислон дар бораи войи сеюм фаро расид, он дар ҳамоно сана нузули фариштаи Ваҳӣ боби ҳаҷдаҳумро роишод дод.

«Акнун суҳане паҳн шудааст, ки гӯё ман эълон карда бошам, ки Нью-Йорк бояд бо мавҷи азими баҳр рӯфта шавад? Ман ҳеҷ гоҳ инро нагуфтаам. Ман гуфтаам, ҳангоме ки ба биноҳои азиме, ки дар он ҷо қабат бар қабат қомат меафрозанд, менигаристам: “Чӣ манзараҳои даҳшатноке рӯй хоҳанд дод, вақте ки Худованд барҳезад, то заминро ба сахтӣ биларзонад! Он гоҳ суҳанони Ваҳӣ 18:1–3 ба иҷро хоҳанд расид.” Тамоми боби ҳаҷдаҳуми Ваҳӣ ҳушдорест дар бораи он ҷи бар замин хоҳад омад. Аммо ман ба таври махсус дар бораи он ҷи бар Нью-Йорк хоҳад омад, нуре надорам, ҷуз ин ки медонам, ки рӯзе биноҳои азими он ҷо бо гардиш ва воҷгунсозии қудрати Худо фуру хоҳанд афтад. Аз нуре ки ба ман дода шудааст, медонам, ки ҳалокат дар ҷаҳон аст. Як суҳан аз ҷониби Худованд, як ламси қудрати азими Ё, ва ин сохтмонҳои муҳташам фуру хоҳанд рехт. Манзараҳои руҳ хоҳанд дод, ки даҳшатнокии онҳоро мо наметавонем тасаввур кунем». Review and Herald, July 5, 1906.

Он гоҳ ҳаракати Future for America, аз ҷониби онҳое ки омодаи дидан буданд, ҳамчун ҳамтои ҳаракати миллериш дида шуд. Исломи войи сеюм аз ҳамоно нуқта ба баъд ба унсури асосии паём табдил ёфт. Илҳом ошкоро таълим метод, ки вақте фариштаи Ваҳӣ фуруд ояд, борони охир хоҳад расид.

«Борони дерина бояд бар қавми Худо нозил шавад. Фариштаи қудратманде бояд аз осмон фуруд ояд, ва тамоми замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардад». Review and Herald, April 21, 1891.

Ҳангоме ки Шери қаблаи Яҳудо ба кушодани дарки фарохтари борони охир оғоз намуд, Ё қавми Худро ба китоби Юил ҳидоят кард, ки яке аз манобеи асосии истинод дар бораи борони охир аст. Дар он вақт бархе аз он мардоне, ки пас аз 11 сентябри соли 2001 ба ин ҳаракат ҳамроҳ шуда буданд, ба ҳулоса омаданд, ки ҳашароти зикршуда дар китоби Юил, ки токи Худоро вайрон мекунанд ва то ба бедории Нидои Нисфи Шаб мерасанд, рамзи ислон мебошанд. Онҳо наметавонианд ё наметавонанд бубинанд, ки он ҳашарот Румро намоёндагӣ мекарданд.

Нури пуркуввате, ки аз шинохтани татбиқи секаратаи нубувват нисбат ба се вой ба вучуд омада буд, ба даъвои онҳо, ки ҳашарот исломро ифода мекунанд, як такагоҳи мантикии такдисноёфтафзуд. Чунон ки ҳамеша чунин аст, ҳамин ки тафсири хусусӣ пазируфта шавад, барои нигоҳ доштани муқаддимаи ботил таҳрифи Навиштаҳо ба миён меояд. Дар кӯшиши худ барои ҳифзи назари хеш, онҳо нишон доданд, ки усули тимсол ва зиддитимсолро намефаҳманд.

Дар таҳқиқоти илоҳиётӣ ва китобӣ, истилоҳҳои «навъ» ва «зиддинавъ» барои тавсифи муносибати миёни ду унсур ба кор бурда мешаванд, ки яке дигареро пешакӣ нишон медиҳад ё сояи пешакии он мебошад. Ин мафҳум аксаран дар доираи категорияҳои фарохтари «соя» ва «ҳақиқат» қарор мегирад.

Тип ин ҳодиса, шахс ё ниҳоде дар Аҳди Қадим аст, ки ҳодиса, шахс ё ниҳоди мувофиқеро дар Аҳди Ҷадид пешакӣ тасвир мекунад ё соя меандозад. Он ҳамчун пешомади рамзӣ хидмат мекунад. Антитип иҷроиш ё воқеиятёбии тип аст. Он ҳамон воқеиятест, ки аз ҷониби тип пешакӣ соя андохта шуда буд. Мафҳуми «соя» ва «моҳият» бо муносибати байни тип ва антитип ҳамсон аст. «Соя» намояндаи (тип) мебошад, дар ҳоле ки «моҳият» намояндаи (антитип) мебошад.

Пас ҳеҷ кас шуморо барои хӯрдан ё нӯшидан, ё дар бораи ид, ё моҳи нав, ё рӯзҳои шанбе маҳкум накунад; зеро инҳо сояи чизҳои ояндаанд, аммо ҷисм аз онӣ Масеҳ аст. Қўлассиён 2:16, 17.

Зеро шарият сояи некиҳои ояндаро дорад, на ҳуди сурати ҳақиқии он чизҳоро, ва ҳаргиз наметавонад бо он қурбонӣҳое ки сол ба сол пайваста тақдир мекарданд, онҳое ки ба он наздик мешаванд, комил гардонад. Ибриён 10:1.

Дар баҳсу мунозирае, ки пас аз 11 сентябри соли 2001 дар бораи Юил ба миён омад, ва дар бораи шинохти дурусти Руми папӣ ҳамчун он чи бо ҷор ҳашарот рамзгузорӣ шудааст, ва ба ин васила вайроншавии тадриҷии адвентизми Лоадикиявиро нишон медиҳад, онҳое ки баҳс мекарданд, ки ҳашарот Исломи аст, на танҳо бар татбиқи сегонаи се вой таъкиди ғайримуқаддас гузоштанд, балки ҳамчунин ба тимсолҳое ишора карданд, ки ба зиддитимсоли Рум ишора менамуданд, ва даъво карданд, ки он тимсолҳо дар асл Исломо муайян месозанд. Бо чунин қарар, онҳо далел доданд, ки ё дар ҳақиқат асли навъи тимсол ва зиддитимсолро намефаҳмиданд, ё бовар доштанд, ки таҳрифи тимсолҳо василаи сазоворест барои сафед кардани анҷом.

Дар баҳси кунунӣ оид ба Рум, бори дигар далеле мавҷуд аст, ки онҳое, ки ба ақидаи носоҳеҳ пойбанданд, ки «ғоратгарон»-и Дониёл боби ёздаҳ, ояти ҷордаҳ Иёлотӣ Муттаҳида мебошанд, на татбиқи сегонаи нубувватро дуруст мефаҳманд ва на ҳам принципи навъ ва зиддинавъро.

Ҳангоме ки онҳое, ки бар ин ақидаанд, ки «ғоратгарон» Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико мебошанд, мекӯшанд мавқеи худро устувор созанд, онҳо татбиқи як татбиқи сегонаи се Румро ба кор мебаранд, то гӯё исбот кунанд, ки Руми муосир, яъне зуҳури сеюми Рум,

Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико. Бо эътимод ба он ки онҳо қасдан шаҳодати дурӯғ намедиханд, балки фақат нодонии кӯрона нисбат ба қоидаҳои татбиқи сегонаи нубувватро зоҳир месозанд, онҳо як хусусияти нубуввати ду Руми аввалро ба қор мебаранд ва баҳс мекунад, ки яке аз хусусиятҳои таърихи Рум Руми муосирро муайян мекунад.

Руми бутпараст нахустин аз се иҷроиши пешгӯёнаи Рум аст. Дар боби ҳаштуми Дониёл Руми бутпараст шохчаи хурди музаккар аст. Дар боби дуюм Руми бутпараст давлатдорӣ аст. Дар Дониёл 7 Руми бутпараст ба подшоҳии даҳгона тақсим мешавад.

Зухуроти дуюми Рум — Руми папистӣ аст, ки дар боби ҳаштум ҳамон шоҳи хурди занона мебошад, ва дар боби дуюм ҳамон ҳукмронии калисой аст, ва дар боби ҳафтум ҳамон шохест, ки қуфр мегӯяд ва се шохро аз реша канда мепартояд. Руми бутпарастӣ қудрати воҳид аст, аммо Руми папистӣ қудрати дугона аст, ки калисои папиро ҳамчун ҳоким бар давлатдорӣ сохторҳои сиёсии пешинаи Руми бутпарастӣ намояндагӣ мекунад. Дар соли 1798 қудрати папӣ захми марговари худро гирифт, аммо он аз калисо будан бознаистод; танҳо аз он ҷиҳат ҳайвони пешгӯии Китоби Муқаддас буданро бас кард, ки қудрати шаҳрвандие, ки пештар онро идора мекард, аз он гирифта шуд.

Рими дуюм Рими папавӣ аст, ва он танҳо ҳамон вақт ҳамчун қудрат (ваҳшӣ)-и пешгӯии Китоби Муқаддас амал мекард, ки тавони идора намудани қудрати давлатро барои иҷрои нақшаҳои қуфромези худ дошт. Рими якум як қудрати ягона буд, Рими дуюм қудрати дугона буд, ва Рими сеюм қудрати сегона аст. Се зухуроти Рим бо ҳамон усулҳо идора мешаванд, ки ҳар татбиқи сегонаи пешгӯӣ бо онҳо идора мегардад. Аз нигоҳи пешгӯйона се вой, се Бобил, се Рим ва се Илёс вучуд доранд. Аз ҷиҳати намуна ва зиддинамуна, ду зухуроти аввали ҳар яке аз татбиқҳои сегона намунаҳо мебошанд, ки сояи иҷрошавии сеюмро фароҳам меоранд; ва он зиддинамуна ва ҷавҳари татбиқи сегонаи пешгӯист.

Бо Рум хусусиятҳои ду Руми аввал нишон медиҳанд, ки ҳам Руми бутпараст ва ҳам Руми папавӣ ба ҳокими худ унвони Pontifex Maximus медоданд. Бинобар ин, унвони ҳокими Руми муосир Pontifex Maximus хоҳад буд — унвоне, ки ҳаргиз ба ҳеҷ як президенти Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико нисбат дода нашудааст. Ду Руми аввал, барои барқарор сохтани ҳокимият бар тахти давраи мушаххаси таърихи худ, се монсаи ҷуғрофиро мағлуб мекарданд. Ҳеҷ далеле вучуд надорад, ки Иёлотӣ Муттаҳида то соли 1798 се монсаи ҷуғрофиро мағлуб карда бошад.

Ду Рими аввал давраи муайяни вақт доштанд, ки дар он ҳукмронии мутлақ хоҳанд кард. Дар ояти бисту чаҳоруми боби ёздаҳуми Дониёл, Рими бутпараст ҳамчун ҳукмрон барои як «замон», ё сесаду шаст сол, муайян шудааст, ки воқеан аз Ҷанги Актиум дар соли 31 то милод то соли 330 милодӣ чунин ҳукмронӣ кард. Борҳо Рими папавӣ ҳамчун ҳукмрон барои як ҳазору дусаду шаст сол пас аз бардошта шудани се шох муайян шудааст, аз соли 538 то 1798. Дар боби бисту сеюми Ишаъё, Иёлотӣ Муттаҳида ҳамчун подшоҳикунанда барои ҳафтод соли рамзӣ, ҳамчун айёми як подшоҳ, муайян шудааст, аммо он ҳеҷ гоҳ пеш аз ҳукмронии худ барои ҳафтод соли рамзӣ се монсаи ҷуғрофиро аз миён набурд.

Руми муосир ҳамчун ғолибомада бар се моненаи чуғрофиёии подшоҳи чануб, замини чалол ва Миср дар боби ёздаҳуми китоби Дониёл, оятҳои чил то чилу ду, муаррифӣ мешавад; ва ҳангоме ки ин се монена мағлуб гардида, ба итоати Рум дароварда мешаванд, онҳо он гоҳ иттиҳоди сегонани аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари козибро ташкил медиҳанд. Юҳанно низ ба мо хабар медиҳад, ки захми марговари ҳайвони папавӣ шифо меёбад ва он гоҳ вай барои чихилу ду моҳи рамзӣ ҳукмронӣ мекунад.

Ва яке аз сарҳои ӯро дидам, ки гӯё то ба марг захмдор шуда буд; ва захми марговараш шифо ёфт; ва тамоми ҷаҳон аз пайи ҳайвон бо ҳайрат равона шуд. Ва онҳо аждаҳоро, ки ба ҳайвон қудрат дода буд, парастии карданд; ва ҳайвонро низ парастии намуда, мегуфтанд: «Кист монанди ҳайвон? ва кист, ки битавонад бо ӯ ҷанг кунад?» Ва ба ӯ даҳоне дода шуд, ки суҳанони бузург ва қуфрҳо мегуфт; ва ба ӯ қудрат дода шуд, ки чихилу ду моҳ амал намояд. Ваҳй 13:3–5.

Ҳайвоне, ки баъд аз шифо ёфтани захми марговараш чихилу ду моҳи рамзӣ ҳукмронӣ мекунад, қудрати Рум аст.

Пешгӯии Ваҳй 13 эълон мекунад, ки қудрате, ки бо ҳайвони дорои шохҳои баррамонанд ифода шудааст, сабаб хоҳад шуд, ки «замин ва сокинони он» папагариро парастанд, ки дар он ҷо бо ҳайвоне, ки «монанди паланг» аст, рамзгузори шудааст. ... Ҳам дар Дунёи Қадим ва ҳам дар Дунёи Нав, папагарӣ дар иззате, ки ба муассисаи якшанбе дода мешавад, эҳтиром хоҳад ёфт; муассисае ки танҳо бар ҳокимияти Калисои Рум устувор аст.» «Муборизаи Бузург», 578.

Руми аввала, яъне бутпараст, мутобиқи Дониёл боби ёздаҳ, ояти бисту чор, дар муддати сесаду шаст сол бо ҳукмронии мутлақ салтанат ронд; ва инро пас аз он ба ҷо овард, ки се моненаи чуғрофиёро, мувофиқи Дониёл боби ҳашт, ояти нӯҳ, аз миён бардошт.

Папӣ, яъне Руми дуюм, дар тӯли як ҳазору дусаду шаст сол ба таври олию мутлақ ҳукмронӣ кард, дар иҷрои ҷандин порчаҳои Навиштаҷот; ва инро баъд аз он ба анҷом расонд, ки се моненаи чуғрофиёро бартараф намуд, тибқи иҷрои Дониёл боби ҳафтум, оятҳои ҳашт ва бист.

Руми муосир подшоҳи чанубро дар ояти чихилуми боби ёздаҳуми Дониёл мағлуб мекунад, ва сипас дар ояти чихилу якум замини чалолро мағлуб мекунад ва дар ояти чихилу дуюм Мисрро мағлуб мекунад. Руми муосир подшоҳи шимоли боби ёздаҳуми Дониёл аст.

Бутпарастӣ, Руми якум, қудрати таъкибкунанда буд, ва папавӣ, Руми дувум, қудрати таъкибкунанда буд; бинобар ин Руми муосир низ қудрати таъкибкунанда хоҳад буд.

Иёлоти Муттаҳида дар таъкиби сеюме, ки аз ҷониби Руми муосир анҷом дода мешавад, иштирок хоҳад кард, аммо ин Иёлоти Муттаҳидаро ҳамчун қудрати папагӣ муайян намекунад; балки танҳо як хусусияти муносибати Иёлоти Муттаҳида бо қудрати папагиро дар айёми охир муайян месозад.

Онон ки меҳоҳанд баҳс кунанд, ки Иёлоти Муттаҳида дар рӯзҳои охир «ғаротгарони қавми ту» аст, барои нодуруст муайян кардани Иёлоти Муттаҳида татбиқи сегонани се Румро ба кор мебаранд. Усули носоҳеҳе, ки онҳо дар доираи як татбиқи сегона истифода мекунанд, бар он

асос ёфтааст, ки хусусиятеро аз ду Руми аввал муайян намуда, исрор меварзанд, ки хусусияти нубувватии Рум — на худи Рум — Руми сеюм аст.

Онҳо ба қонуни нахустини таърихии рӯзи якшанбеи Константин дар соли 321 милодӣ ва сипас ба қонуни рӯзи якшанбеи Руми папагӣ дар соли 538 милодӣ ишора мекунанд, то иддао намоянд, ки қонуни ба наздикӣ омаданӣ оид ба рӯзи якшанбе дар Иёлотии Муттаҳида, Иёлотии Муттаҳидаро ҳамчун Руми муосир муайян мекунад; ҳамчунин онҳо татбиқи носоҳеҳи худро омехта сохта, хушдори Исоро дар бораи гурехтан ҳангоме ки «макруҳоти харобкунандае», ки Дониёл дар бораи он сухан гуфтааст, зоҳир гардад, бо қонуни рӯзи якшанбе марбут месозанд. «Макруҳоти харобкунандае», ки Исо дар бораи он сухан гуфт, ба ду қонуни рӯзи якшанбе дар айёми охир ишора мекунад, аммо ин рамзшиносии тамоман дигар аст, зеро он хушдор барои гурехтан аст, на хушдор барои қанораҷӯӣ аз нишони ҳайвон. Андешаи носоҳеҳи онҳо ҳатто ин нуктаро баррасӣ намекунад, ки дар айёми охир ду қонуни мушаххаси рӯзи якшанбе вучуд дорад.

Пас, ҳангоме ки шумо макруҳии вайрониро, ки ба воситаи Дониёлии набӣ гуфта шудааст, дар ҷои муқаддас истода бинед, (ҳар кӣ меҳонад, бигзор дарк намояд:) он гоҳ қасоне ки дар Яҳудия ҳастанд, ба кӯҳҳо бигурезанд; ва қасе ки бар бом аст, поён нафарояд, то чизе аз ҳонаи худ бигирад; ва қасе ки дар саҳро аст, бознагашта, либосҳои худро бигирад. Ва вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдеҳон дар он рӯзҳо! Аммо дуо гӯед, ки гурези шумо на дар зимистон бошад ва на дар рӯзи шанбе. Матто 24:15–20.

«Зиштии харобӣ, ки Дониёл-пайғамбар дар бораи он гуфтааст», нишонае буд, ки Исо ба қавми Худ дод, то муайян созад, ки қай онҳо бояд аз харобии наздикшавандаи Ерусалим бигрезанд, дар ҳоле ки Руми бутпараст аз соли 66 то соли 70 милодӣ маъбад ва шаҳрро муҳосира намуда, сипас нобуд кард.

Исо ба шогирдони шунаванда доварихоеро эълон кард, ки мебоист бар Исроили муртад фуруд оянд, ва махсусан он интиқоми одилонаеро, ки ба сабаби рад кардан ва маслӯб сохтани Масеҳ бар онҳо меомад. Нишонаҳои ошқору бебаҳс пеш аз он анҷоми даҳшатнок падид меомаданд. Он соати махуф ногаҳон ва ба зудӣ фаро мерасид. Ва Начотдиҳанда пайравони Худро хушдор дод: «Пас, ҳангоме ки зиштии вайронкунандаро, ки Дониёлии набӣ дар бораи он гуфтааст, дар ҷои муқаддас истодаро бубинед, (ҳар кӣ меҳонад, фаҳмад:) он гоҳ бигзор онҳое ки дар Яҳудо мебошанд, ба кӯҳҳо гурезанд». Матто 24:15, 16; Луқа 21:20, 21. Вақте ки байрақҳои бутпарастонаи румиён дар он замини муқаддас, ки чанд фарсах берун аз деворҳои шаҳр тӯл мекашид, барафрохта мешуданд, он гоҳ пайравони Масеҳ мебоист начоти худро дар фирор бичӯянд. Ҳангоме ки нишонаи хушдордиҳанда дида мешуд, онҳое ки меҳостанд раҳой ёбанд, набояд ҳеч таъхир мекарданд....

«Дар вақти вайроншавии Ерусалим ҳеч як масеҳӣ ҳалок нагардид. Масеҳ ба шогирдонаш огоҳӣ дода буд, ва ҳамаи онҳое ки ба суханони Ё имон оварда буданд, мунтазири аломати ваъдашуда буданд.... Бе таъхир онҳо ба ҷои амн — шаҳри Пелла, дар замини Перея, он сӯи Урдун, гурехтанд». «Муборизаи бузург», 25, 30.

Ҳангоме ки соли 538 наздик мешуд, масеҳиёни он давра дарк карданд, ки калисо бар асари созиш бо дини бутпарастӣ фосид гардидааст; ва бар асоси ҳушдори Масеҳ, инчунин дар ҳамоҳангӣ бо нуре, ки тавассути шаҳодати ҳавворӣ Павлус дар боби дуҷуми 2 Таслӯникиён дода шудааст, онҳо ба биёбони нубуввати ҳазор дусад шаст сол гурехтанд.

«Вале пеш аз омадани Масеҳ бояд дар ҷаҳони динӣ рӯйдодҳои муҳиме, ки дар нубувват пешгӯӣ шудаанд, ба амал меомаданд. Ҳавворӣ эълон намуд: “Дар ақл ба зудӣ музтариб нашавед ва ба изтироб наафтед, на ба воситаи рӯҳе, на ба воситаи сухане, ва на ба воситаи номае, ки гӯё аз ҷониби мо бошад, чунон ки гӯё рӯзи Масеҳ наздик омада бошад. Ҳеҷ кас шуморо ба ҳеҷ васила фиреб надиҳад; зеро он рӯз нахоҳад омад, магар ин ки аввал муртадшавӣ рӯй диҳад ва он марди гуноҳ, писари ҳалокат, ошкор гардад; он ки муқобилат мекунад ва худро болотар аз ҳар он чи Худо хонда мешавад ё мавриди парастии қарор мегирад, боло мебардорад, ба тавре ки ӯ ҳамчун Худо дар маъбади Худо менишинад ва худро нишон медиҳад, ки гӯё ӯ Худост.”»

«Суханони Павлус набояд нодуруст тафсир карда мешуданд. Набояд таълим дода мешуд, ки ӯ ба воситаи ваҳйи махсус аҳли Таслӯникиёно аз омадани ғаврии Масеҳ огоҳ кардааст. Чунин мавқеъ боиси сардаргумии имон мегашт; зеро ноумедӣ бисёр вақт ба беимонӣ меоварад. Бинобар ин, расул бародаронро ҳушдор дод, ки ҳеҷ гуна чунин паёмро, гӯё ки аз ҷониби ӯ бошад, қабул наkunанд, ва сипас ба таъкиди он далел пардохт, ки қудрати папагӣ, ки пайғамбар Дониёл онро ба чунин равшанӣ тасвир кардааст, ҳанӯз бояд бархезад ва бар зидди қавми Худо ҷанг барад. То вақте ки ин қудрат кори марговар ва қуфромези худро анҷом набода бошад, калисо беҳуда ҷашм ба роҳи омадани Худованди худ хоҳад буд. «Оё дар ёд надоред, — пурсид Павлус, — ки вақте ҳанӯз назди шумо будам, ин чизҳоро ба шумо мегуфтам?»»

«Санҷишҳое, ки мебоист калисои ҳақиқиро фаро гиранд, даҳшатнок буданд. Ҳатто дар он замоне ки ҳавворӣ менавишт, аллакай “сирри шарорат” ба амал кардан оғоз карда буд. Он таҳаввулоте, ки мебоист дар оянда рух диҳанд, бояд “бар тибқи амали Шайтон бо ҳар гуна қувват ва аломатҳо ва мӯъҷизоти дурӯғин, ва бо ҳар гуна фиреби ноинсофӣ дар онҳое ки ҳалок мешаванд” мебуданд.»

«Махсусан ҷиддӣ аст изҳороти расул дар бораи онҳое, ки қабул кардани “муҳаббати ростӣ”-ро рад хоҳанд кард. Ӯ дар бораи ҳамаи онҳое, ки паёмҳои ростиро дидаю доништа рад хоҳанд кард, эълон намуд: “Ва ба ин сабаб Худо ба онҳо гумроҳии қавӣ мефиристад, то ки ба дурӯғ имон оваранд: то ки ҳамаи онҳое ки ба ростӣ имон наоварданд, балки аз ноинсофӣ лаззат бурданд, маҳкум гарданд.” Одамон наметавонанд бидуни ҷазо он огоҳсозиҳоро, ки Худо аз рӯи раҳмати Худ ба онҳо мефиристад, рад кунанд. Аз онҳое, ки дар рӯй гардондан аз ин огоҳсозиҳо пофишорӣ меkunанд, Худо Рӯҳи Худро бозмедорад ва онҳоро ба фиребҳое, ки дӯст медоранд, волегузорад». Аъмоли расулон, 265, 266.

Созиши миёни бутпарастӣ ва калисо аломати ҳушдордиҳандае буд, ки масеҳиёни он давраро ба ҷудо шудан аз Рими папавӣ водошт; аммо бояд қайд кард, ки нуре, ки Павлус ба ҳушдори Исо дар бораи фирор кардан афзуд, ҳамон порчаест, ки Виллям Миллер ба фаҳмидани он расид, ки «қурбонии доимӣ»-и китоби Дониёл Рими бутпарастиро ифода

мекунад. Робитаи нубуввати он ки Рими бутпараст боздоранда буд ва сипас канор рафт, то Рими папавӣ ба тахт барояд, ҳақиқате буд, ки бояд фаҳмида мешуд, зеро паёмадҳои нашинохтани ин робитаи нубувватӣ бар онҳое, ки ин ҳақиқатро дӯст наметоштанд, гумроҳии саҳт меовард. Хоҳар Уайт ба ҳамин таърих низ муроҷиат мекунад:

Барои онҳое ки меҳостанд содиқ бимонанд, муборизае шадид ва пуриштироб лозим омад, то бар зидди фиребҳо ва зиштиҳо, ки дар либосҳои коҳинона пинҳон гардида, ба калисо ворид карда шуда буданд, устувор истанд. Китоби Муқаддас ҳамчун меъёри имон пазируфта намешуд. Таълимоти озодии динӣ бидъат номида мешуд, ва ҷонибдорони он мавриди нафрат қарор гирифта, таъқиб ва маҳрум карда мешуданд.

«Пас аз низои тӯлонӣ ва саҳт, он камшумори содиқ қарор доданд, ки тамоми иттиҳоро бо калисои муртад қатъ намоянд, агар вай ҳамона аз озод кардани худ аз дурӯғ ва бутпарастӣ сарпечӣ кунад. Онҳо диданд, ки чудой барои итоат намудан ба каломи Худо зарурати мутлақ аст. Онҳо чуръат намекарданд, ки хатоҳоеро таҳаммул кунанд, ки барои ҷонҳои худашон ҳалокатовар буданд ва намунае барпо созанд, ки имони фарзандонашон ва фарзандони фарзандонашонро ба хатар меандохт. Барои таъмин намудани сулҳ ва ваҳдат, онҳо омода буданд ҳар гуна гузаштеро, ки бо вафодорӣ ба Худо созгор бошад, бипазиранд; аммо эҳсос мекарданд, ки ҳатто сулҳ низ, агар ба қурбонии усулҳо ба даст оварда шавад, қимати аз ҳад гарон хоҳад дошт. Агар ваҳдатро танҳо ба воситаи созиш бо ростӣ ва адолат метавон таъмин кард, пас бигзор ихтилоф, ва ҳатто ҷанг, бошад». The Great Controversy, 45, 46.

Муносибати нубуввати байни Иёлоти Муттаҳида ва папагарӣ дар рӯзҳои охир бо шинохтани Павлус аз муносибати байни Руми бутпараст ва Руми папавӣ то замони соли 538 милодӣ намунасозӣ гардида, таъкид шудааст. Дар татбиқи сегонаи Рум, Руми бутпараст суҳанони Исоро, ки зиштии вайроние, ки бояд ҳамчун аломати гурехтан шинохта шавад, муайян мекарданд, ба иҷро расонд, ва Руми папавӣ низ суҳанони Исоро ба иҷро расонд. Хоҳар Уайт боз як иҷрои дигаре аз суҳанони Масеҳро муайян мекунад.

«Ҳоло барои қавми Худо он вақт нест, ки дилбастагии худро ба ҷаҳон банданд ё ганҷи худро дар он ҷамъ оваранд. Он вақт дур нест, ки мо, мисли шогирдони аввалин, маҷбур ҳоҳем шуд, ки дар ҷойҳои вайрона ва танҳо паноҳгоҳе бичӯем. Чунон ки муҳосираи Ерусалим аз ҷониби лашкарҳои Рум барои масеҳиёни Яҳудо аломати фирор буд, ҳамон тавр ба дасти миллатамон гирифтани қудрат дар фармоне, ки шанбеи папиро маҷбурӣ мегардонад, барои мо хушдор хоҳад буд. Он гоҳ вақти он хоҳад расид, ки шаҳрҳои бузургро тарк намоем ва ба таври омодагӣ барои тарк кардани шаҳрҳои хурдтар ба сӯйи манзилҳои хилват дар ҷойҳои пинҳон миёни кӯҳҳо равона шавем». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 464.

Барои масеҳиёни давраи Масеҳ, ин огоҳӣ муайян мекард, ки кай аз Ерусалим бигурезанд. Дар асрҳои панҷум ва шашум, огоҳӣ барои масеҳиён боис шуд, ки онҳо ба биёбон бигурезанд.

Ва зан ба биёбон гурехт, ки дар он ҷо барои вай ҷойе аз ҷониби Худо муҳайё шуда буд, то ки ўро дар он ҷо ҳазору дусаду шаст рӯз хӯронанд.... Ва ба зан ду боли уқоби бузург

дода шуд, то ба биёбон, ба макони худ, парвоз кунад, ки дар он ҷо вай барои як замон, ва замонҳо, ва нисфи замон, аз пеши мор ғизо дода мешавад. Ва мор аз даҳони худ аз паси зан обро мисли сел берун андохт, то ўро сел бурда барад. Ва замин ба зан ёрӣ расонд, ва замин даҳони худро кушода, селро, ки аждаҳо аз даҳони худ берун андохта буд, фурӯ бурд. Ва аждаҳо бар зан ба ғазаб омад, ва рафт, то бо боқимондаи насли вай, ки аҳкоми Худоро риоя мекунанд ва шаҳодати Исои Масеҳро доранд, ҷанг кунад. Ваҳй 12:6, 15–17.

Исо ҳамеша анҷоми чизеро бо оғози ҳамон чиз нишон медиҳад, зеро Ў Алфа ва Омега аст. Огоҳии нафрати харобкунанда дар таърихи Руми папавӣ он гоҳ дарк карда шуд, ки қудрати папавӣ ҳамчун дар ҷои муқаддас истода шинохта шуд.

Ин огоҳӣ аз ҷониби Матто, Марқӯс ва Луқо сабт шудааст, ва ҳар як ишора андаке фарқияти лафзӣ дорад. Матто мегӯяд: «Пас, вақте ки шумо макрӯҳи вайрониро, ки ба воситаи Дониёли набӣ гуфта шудааст, дар ҷои муқаддас истода бинед», ва Марқӯс мегӯяд: «вақте ки шумо макрӯҳи вайрониро, ки ба воситаи Дониёли набӣ гуфта шудааст, истода дар ҷое бинед, ки набояд бошад». Луқо мегӯяд: «вақте ки Ерусалимро аз ҷониби лашкарҳо ихотаёфта бинед, он гоҳ бидонед, ки вайронии он наздик аст. Он гоҳ бигзор онҳое ки дар Яҳудо ҳастанд, ба кӯҳҳо бигрезанд».

Ҳар се шаҳодат якҷоя татбиқ мешаванд. Дар як татбиқи мушаххастар, ишораи Луқо ба он ки Ерусалим аз ҷониби лашкарҳо ихота гардидааст, он хушдорро муайян мекунад, ки вақте Руми бутпараст дар соли 66 милодӣ муҳосираи худро бар зидди Ерусалим оғоз намуд, масеҳиёне, ки ҳанӯз дар Ерусалим буданд, бояд фавран фирор мекарданд. Ишораи Матто ба «ҷои муқаддас» бо он мувофиқат мекунад, ки Павлус «марди гуноҳ»-ро муайян месозад, ки «дар маъбади Худо менишинад ва худро чунин нишон медиҳад, ки гӯё ӯ Худост»; бинобар ин, он иҷрои папавии «зишти вайронӣ»-ро ифода мекунад. Марқӯс зишти вайрониро дар ҷое, ки набояд истад, истода тасвир мекунад, ва ин ба хушдори фироре мувофиқат мекунад, ки дар рӯзҳои охир ба адвентизм дода шудааст. Дутои ин хушдорҳо бо амре вобастаанд, ки ҳар кӣ ин хушдорро меҳонад, бояд дарк намояд, ва ҳамаи онҳо ба нишонае муроҷиат мекунанд, ки мебоист масеҳиёни он давраро барои фирор огоҳ месохт.

Татбиқи бардурӯғи татбиқи сегонае, ки онро онҳое, ки иддао доранд «ғоратгарони қавми ту» Иёлотии Муттаҳида мебошанд, ба таври нодуруст муаррифӣ мекунанд, чунин муайян месозад, ки вақте «зишти вайронкунанда» дар қонуни якшанбе дар Иёлотии Муттаҳида иҷро мегардад, ҳамон қонуни якшанбе, ки он гоҳ қорӣ мешавад, Иёлотии Муттаҳидаро ҳамчун Руми Ҷадид муайян мекунад, зеро ҳам Руми бутпараст ва ҳам Руми папавӣ ҳар ду пештар қонуни якшанберо қорӣ карда буданд.

Мушкили ин татбиқи нодуруст дар он аст, ки қонуни якшанбеи Руми бутпараст дар соли 321 милодӣ ба вуқӯъ пайваست, аммо иҷрои «зишти харобкунанда» аз ҷониби Руми бутпараст дар соли 66 милодӣ анҷом ёфт, яъне 255 сол пеш аз қонуни якшанбеи соли 321 милодӣ. Ҳамчунин, созише, ки «марди гуноҳ»-ро ба вучуд овард, аллакай дар замони Павлус руҳ меод, ки ӯ гуфт: «сирри шарорат аллакай амал мекунад», ҳол он ки қонуни якшанбеи папавӣ зиёда аз чор аср баъдтар пайдо шуд. Ду шохиди аввал дар татбиқи сегонаи

нубувват хусусиятҳои иҷроӣ сеюми рӯзҳои охириро муқаррар мекунанд. «Зиштии харобкунанда» дар рӯзҳои охир, бар асоси ду шоҳиди таърихӣ ва се сабти Китоби Муқаддас аз суҳанони Масеҳ, огоҳие барои фирор карданро ифода мекунад, на ҷорӣ шудани қонуни якшанбе.

Дар мақолаи оянда мо шарҳ хоҳем дод, ки чаро ин татбиқ дар заминаи қоидаҳои муқарраршудае, ки бо татбиқи сегонаи нубувват алоқаманданд, нодуруст аст, ва чаро шинохтани қонуни якшанбе дар заминаи огоҳие, ки Масеҳ додааст, таҳрифи таърихи нубувват аст.

«Ин созиш миёни бутпарастӣ ва масеҳият боиси ташаккули “марди гуноҳ” гардид, ки дар нубувват пешгӯӣ шудааст, ҳамчун касе ки ба муқобили Худо бармехезад ва худро болотар аз Худо баланд мекунад. Он низоми азими дини дурӯғин шоҳкори қудрати шайтон аст — ёдгории талошҳои ӯ барои бар тахт нишастан ва мувофиқи иродаи худ бар замин ҳукмронӣ кардан». «Муборизаи бузург», 50.